

NUNTĂ-N SAT

Florina Bereschi

Cluj-Napoca, Octombrie, 2022

Satul răsună a cântec. Toaca bătută la bisericuța satului porni cârdurile de păsări peste dealuri. Mierla se sui pe creanga ce se întindea anevoie spre fereastra casei. Cum se văzu oglindită în fereastră și mândră de penajul ei, începu să cânte veselă. Mămuca deja își frângea mâinile în rugăciunile dimineții, dar nu stătea o clipă. Sufletu-i era în Ceruri, iar trupul bătut de soare, pe pământ. Tocmai ce acoperi o bucată mare de brânză în prosop și după ce făcu o cruce prinse a chema:

- Hai, fată! Scoală-te! Tăicuța îi deja cu Mitică pe drum la învățător. Haida!

Și iar tăcu să se roage.

Dintr-un colț al casei se auzi un oftat lung și proaspăt.

- Du-te repede și vezi de are calu' sare ș-apoi hai. Eu mă duc înainte, ieși desaga ș-apoi vii, că nu le poci căra pe toate. Hai, Ilinco, hai! Scoală, fata mamii!

Fata rumenă de tinerețe stătea în prag deja și îi zâmbea a păcăleală.

- Îs gata deja maică, mi-o urlat mierla înaintea dumitale. Târziu te-ai sculat și dumneata...
- I-auzi la ea, hai, repejor pe drum c-apoi îți arăt eu ție sculat!

Femeia urcă desaga pe umerii fragezi ai fetei, dar noroc că la cei șaptesprezece ani ai săi era sănătoasă și oasele-i

întărite cu munca la câmp, așa că Ilinca își potrivea desaga mai bine și începând a cânta, porni pe drum.

- Frumos cânti, ce glas ți-a potrivit Dumnezeu...se minuna mama ei, mergând pe drum vioaie dar cu chipul întristat.
- Da...poate de mă dădeai și pe mine la școală ca pe Mitică...

Mama se opri supărată în drum și o dojeni cu privirea:

- Ce nevoie are o fată de carte? Și-așa citești tu singură și-ți fuge mintea, de aia fug și băieții de tine. Nu, scumpa mami, n-am văzut încă flăcău potrivit cu muiere cu cap, numa' acolo sus la domni că trebuie muierea să le țină palate și curți întregi, nu-și pot lua femeii grele de cap.

Ilinca tăcu. Mergea cu desaga pe lângă mama ei, un pic mai cuminte acum și privea îmbujorată și cu ochii strălucind a lacrimi spre câmpul mare. Abia când ajunseră sus pe deal unde tatăl familiei se apucă deja de lucrat pământul mai vorbiră femeile.

- Bine ați venit...
- Doamne ajută, să ai putere de muncă.

Bărbatul dădu din cap a mulțumită și luă desaga din spinarea fetei. Fiecare își știa partea de muncă, de ani și ani. Ilinca fiind mai tânără și iute puneă cartofii pe rânduri. Munciră tăcuți multă vreme până le gemu stomacul a gol.

Se strânsă împreună pe o pătură, tatăl tăie din brișcă slănină, mama sfărâmă brânza și rupse pâinea coaptă bucăți. Cele mai mari bucăți, și din slănină, și din brânză, și din cocătură le dădură amândoi fetei că părinții așa erau obișnuiți, să tot rupă de la gura lor și să dea copiilor.

După masă, părinții o trimiseră pe Ilinca pe drum după fratele ei mai mic, Dumitru, zis Mitică, c-apoi ei urmau a veni în căruță. Fata zburdă peste dealuri ca mânzul scăpat din funie, și se potoli abia când i se urcă aerul în obraji de se făcu roșie toată. Se ascunse după copaci și-și urmărea fratele venind pe drumul de piatră. Mai râdea șoptit de el, văzându-l cum se împleticește în papucii de căpătat, oțăr mai mari decât avea el nevoie. Pe când copilul se apropie de ea, Ilinca sări să-l sperie. Urlă pruncuțu' ca din gură de șarpe, apoi gândind că e soră-sa se supără pe ea și o lovi cu palmele peste mână. Ilinca îl cuprinse-n brațe și-l sărută, apoi ei, amândoi râzând mergeau spre casă.

Pe același drum, de la moșia boierului ce administra satul și celelalte vecine, venea o fată cu un coș mare în spinare. Ilinca o recunoscuse după mers, și-și zvântură mâna cu drag în aer:

- Sorinoooo!

Sorina, una dintre slujnicele mai tinere de la moșia boierilor, căci tatăl ei era clucer la curtea boierului, se veseli de cum o auzi pe Ilinca. Cu coșul în spate veni fugind spre cei doi:

- Vai, Ilinco, chiar mă gândeam de vii la horă duminica asta să ne mai vedem și noi. Ce faci, Mitică? Fost-ai la școală?

Băiețelul îngână și merse un pic înainte ca să le lase pe fete cu poveștile lor.

- Apoi dacă ne strângem după biserică undeva aproape, cred că mă lasă tătucu. Tu nu ai treabă la boier? Vă lasă?
- Ooo, ne lasă, ne lasă, domnul e plecat de câteva zile și a rămas domnișorul. Îi bun, ne lasă, nu ne vre' pe capul lui.
- A da și el ceva ospăț.
- Țî, poate că. Ba io cred că a sta cu nasu-n cărți tăta ziua, că tot așa face.
- Are cărți multe? Ilinca întrebă roșie-n obraji și cu mirare.
- Oooo, Ilinco, nu ai văzut tu de astea! O cameră întreagă, pe pereți biblioteci mari, numai o carte și o carte!
- Hiiii, Sorino! Adă-mi o carte! Ce te costă? De-s așa multe, nici nu a observa!
- Tu, io mă tem. Io nu fac de astea!
- Nu te prosti, Sorino, ce-i pentru el o carte? Eu mor aci, mă prăpădesc, ia și pruncu' ăsta are cărți de i-le-am citit și io, și le știu pe de rost.
- Io nu iau, că-mi taie tăicuța mâinile. Ba, fii atentă. Or fi toți la horă, intrăm noi la curte și te duc în

camera aceea. Stai câteva minute, te holbezi și pleacă d-acolo.

- Păi nu a fi boierul acolo? Cum să intru la curte, Sorino? M-or închide, Doamne ferește!
- Las'că știu eu. Are o oră la care merge cu calul peste dealuri și două, ba chiar trei ore, nu-l mai vezi la moșie.

Cât de bine era făcut planul că Ilinca uită de cele patru zile ce mai erau până duminica. Maică-sa chiar văzu că fata are un spor de a munci zilele și se trezea cu nopțile-n cap, îl ducea pe Mitică la școli, și tot așa fugea aspră toată ziua numai să treacă și să vie duminica. Și veni.

După slujbă, Sorina o luă de mână și șezură împreună la horă până se umplu de oameni și se uitau unii pe alții. Fetele, amândouă, pe furiș fugiră prin pădure. Cutreierară vreo jumătate de ceas pădurea și găsiră zidul moșiei. După ce Sorina căută umbră de om și nimeni nu-i răspundea, fugi cu Ilinca sus în conac, la etaj, unde era biblioteca. Dar așa repede fugiră că Ilinca nici nu știa unde era. Sorina îi făgădui că stă de pază la ușă și pleacă.

Ilinca stătea cu mâinile strânse la piept și se minuna de ce vedea. Rafturi de lemn lucios, din podea până sus în tavan, pline ochi de cărți încât foile își dădeau coate să-ncapă. Își reveni în fire și se grăbi să răsfoiască ce carte îi căzu la mână.

Oare cât timp trecu? Mai era Ilinca pe pământ românesc, în casă de boier? Mai era Sorina la ușă să o păzească? Dispărură hotarele lumii.

Dar nu dispăru domnișorul. Iacătă veni mai iute de pe dealuri căci aerul era încă rece și calul lui drag era learcă de fugă. Și deși văzu Sorina camera plină de cărți și stătea cuminte la ușă să-și păzească prietena nu văzu că nu-i numa' o ușă.

Ușa necunoscută se trânti închisă în urma-i și iată domnișorul stătea uimit și se uita la fata pierdută peste hotare nelumești. Ilinca, știind că Sorina e la ușă, se întoarse veselă să-i mulțumească prietenei sale de cadou, dar...amuți.

Cei doi, domnișorul și Ilinca, poate că domnișorul era cu vreo patru-cinci ani mai mare ca Ilinca, se uitau unul la celălalt mirați.

Revenită pe plaiuri mioritice, Ilinca fugi la fereastră crezând că pământu-i aproape să fugă pe acolo, dar mare era distanța și se sperie. Apoi își dresе vocea:

- Conașule...; se închină cum știa că face Sorina și continuă. Vrut-am să șterg de praf...că se strânge tare pe hârtii...dar am isprăvit.

Domnișorul, și surprins dar și distrat de bujorii roși ai Ilincăi mai stătu o vreme tăcut, apoi zise:

- Bine ai făcut. Nu te-am mai văzut...

Ilinca pășind încet spre ușa unde bănuia că stă Sorina de pază, începu să zâmbească nevinovată:

- Suntem mulți pe aici, cum să ne cunoașteți, boiere...dar e drept, nu-s de mult aici.

Domnișorul păși spre bibliotecă și Ilinca văzând calea spre ușă liberă, rupse la fugă de aproape trânti ușa cu tot cu Sorina, îi strigă fetei în grabă „conașul” și fugi mâncând pământul pe scări în jos, prin holurile conacului, afară din curte și ață pe drum în jos, spre sat. Sorina speriată se uită la boier, apoi încercă să o prindă pe Ilinca din urmă, dar nici poveste.

Uimit de cele întâmplare, domnișorul se apropie de fereastră și se uită afară. O vedea pe Ilinca alergând pe drum, și se gândea dacă să ia calul să meargă după ea. Apoi, o văzu pe Sorina în poartă mâncându-și unghiile de teamă și începu să râdă.

Coborî în curte și o chemă pe Sorina. Fata căzu în genunchi și-și ceru iertare, povestindu-i că Ilinca nu are cărți acasă și nu a făcut niciun rău, și-i fată bună, și câte și mai câte, dar zise prin plânsete, conașul nu pricepu mare lucru. După ce o liniști pe fată și o trimise înapoi la horă, boierașul reveni în bibliotecă. Deschise cartea ce o văzu în mâinile Ilincăi, o poveste de mult scrisă, de dor și jale, și văzu colțul paginii îndoit.

- Așa deci, hoț de povești. Ai vrut să mai vii...; zâmbi la amintirea fetei.

Următoarea zi, dis-de-dimineată, luă calul și merse spre sat, agale, uitându-se prin împrejurimi la țăranii ieșiți să muncească ogorul. Știa el ce ochi caută și inima-i spunea că avea să-i găsească.

În bătaia soarelui, țăranii munceau câmpul. Una puneau pentru imperiali, una pentru boierii lor, și un sfert pentru gurile lor. Dar aveau de toate. Dimineța îi răcorea, amiaza le încălzea oasele trudite, și seara îi legăna. De data aceasta, și pruncii mai mici ajutau la câmp. Mitică era cu toată familia la trudă, deși el mai mult căuta gușterii printre pietre. Cum își ridică fruntea dintre lighioanele pământului zări un cal mândru străbătând cărările dintre dealuri.

- Tătucă, oare ala o fi moșierul?

Tatu-so se ridică din șale cu un mârâit și urmări degetul mic al lui Mitică spre deal.

- El o fi...

Absentă de gânduri, Ilinca se arătă curioasă dintre răsaduri. În mintea ei vedea un om, dar greu pricepu cuvintele lui Mitică. Apoi, îi începu inima să zbughească și fata se sperie. Călărețul venea tot mai aproape de țărani. Ilinca fugi repede după căruță și se pituli să nu se vadă.

- Ia că vine'ncoa, tătucă! Urlă Mitică bucuros.
- Las' să vie, n-avem noi treaba lui...își cotă și-asta pământurile ca orice stăpân. Ia de lucră ceva, copile și stai blând.

Tata îi vorbea copilului fiind cu fruntea-n jos, în pământ, muncind. Copilul se supăra pe tată-so nu pentru că îl dojeni, ci pentru că lui i se părea clipa atât de neînsemnată, pe când el, copil fiind, tresărea de bucuria noii întâmplări. Maica o căuta pe Ilinca să-i ție coșurile, dar nu găsi fata nicăieri.

- Ilinco! Bată-te norocu' de fată, unde fugiși?!
- Aci-s, măicuță, nu mai urla!
- Unde ești, fată?
- După căruță, lasă-mi batăr o vreme că mi rău...
- Da' ce ai?
- Mă doare capul rău, nu poci vorbi, stai oțără.

Femeia își puse mâinile în brâu, gândită de ce îi putea fi rău fetii. O fi având baiurile ei, o fi citit iar de și-o stricat ochii...

Iacătă călărețul era la o aruncătură de băț și amu îi privea de-aproape.

- Bună ziua, oameni buni!
- Bună ziua, stăpâne...; murmură tatăl plictisit.
- Bună ziua, conașule! Mama salută bucuroasă și-l prinse pe Mitică să nu năvălească la cal.

Domnișorul zâmbi voios la supărarea lui Mitică și chemă băiatul să mângâie calul, el aruncându-se viteaz jos din șă. Luă frâiele animalului să șadă blând cât copilul se minuna de el.

- Oare nu știți vreo fată din sat? Se are prietenă bună cu slujnica mea, fata clucerului de la moșie.
- Api p-aci toate-s prietene, conașule că-i sat mic și fetele or crescut de mici împreună.

După căruță se auzi un foșnet timid. Conașul se uită într-acolo și zări niște opinci de fată. Îi veni a râde.

- Dar ce bai are? Întrebă tatăl încruntat.
- Ia zi, nene, fata-i cu părul ca spicele de grâu ars de soare, ochii mari și negri ca de căprioară și pare destul de năvălășă. O știți?
- Hiiiiiii, se auzi lung de la muiere și-și astupă repede gura. Dar ce o făcut, stăpâne?
- O știți?
- Apoi...; tatăl încă nedumerit și deranjat că-i întrerupt de la muncă, grăi. Numa' de nu o știe fata noastră! Și pe când să-i poace nevastă-sa una peste umăr prinse a striga: Ilincooo, Ilincoo, fată, hai și zi stăpânului că-l ținem aci dejaba!

De în momentul ăsta nu se vedea căruța tremurând din țâțâni, io nu mi-s om. Opincile alea de nu dădură a intra în pământ, și ba chiar calul de trudă părea a privi cu un ochi la fată să știe, să fugă cu ea au ba?! Ei da' când mai strigă o dată tata, Ilinco ieși ca mielul de după căruță cu năframa trasă până-n ochi pe cap, și cu ochii băgați în pământ.

- Iertare, stăpâne...nu știu. Atâta reuși să zică înainte să-i clănțanească dinții-n gura ei rozalie și frumușică.

Tânărul moșier veni în fața ei, cu mâinile la spate și zâmbea de la o ureche la alta. Ei, că prinse hoțul! Și amu era și mincinos! Dar ce fericită îi era inima!

- Nu o știi?
- Nu, stăpâne...
- Ba eu o știu! Și vă zic că am și aflat-o! Anunță boierul hotărât pe cei doi țărani și pruncul mic ce ținea frâiele calului în loc la moșier.

Gândindu-se la necazurile părinților ei, Ilinca se aruncă în genunchi și începu a plânge:

- Iartă-mă, stăpâne, iartă-mă! Nu am făcut nimic, de nimic nu m-am atins, ba eu am forțat-o pe Sorina, și numa' m-am uitat la cărți, atât!

Plângea fata amar și ținea degetele subțiri înțepate în nădragii domnișorului. Bieții țărani se uitau tulburați la fata lor că nu pricepeau nimic. Tata veni lângă ei cu durere-n suflet și se milogi:

- Cruț-o, stăpâne, lasă-mă că-i dau eu o mamă de bătaie și nu a mai greși cu nimic tăta viața ei. E fată așa de bună, nimic rău nu a făcut. Orice a greșit, îndură-te cu mila ta și las-o nouă!
- Vai, Ilinco, fata mamii, ce făcuși! Femeia se luă de frunte mai să leșine.

Tata vru să o prindă pe Ilinca de braț să o tragă de acolo, dar moșierul îl opri. Luă el brațul fetei și o ridică blând.

- Gata, că vă închipuiți numai rele! Eu am venit să o văd pe fată și să îți cer, unchiașule să mi-o lași în grijă măcar un sfert de oră!
- Dar cum așa, stăpâne? Tata redeveni viteaz și om credincios de pământ. Fata asta nu cunoaște lucruri de astea, eu nu o poci lăsa cu un ficior numa de-i însurat cu ea!
- Atunci, mă însor cu ea! Văzând mirarea țăranilor și că mama amu chiar era să leșine, iar Ilinca se înroși ca focul, conașul începu să râdă vesel. Dar până atunci, lasă-mă să văd dacă și ei îi place de mine!

Tătuca se făcu mic și îngândurat. Cu o oarecare sfială de nici nu se uită la Ilinca, vorbi:

- Api de vrea fata...mereți un sfert de oră, p-aci, să vă văd, nu departe...oricum mai trebuie să muncească.
- Mulțumesc, sărut-mâna! Domnișorul se uită acum în ochii Ilincăi și o întrebă șoptit. Vii, Ilinco?

Fata nu zise nici da, nici ba, dar merse încet după brațul ei ținut încă binișor de moșier.

Cum se îndepărtară, tatăl fetei începu a zice uitându-se după ei:

- Păzește-o bine pe fata asta, muier! Să nu o pierzi din ochi că ți-i știu ei peăștia, feți frumoși. Ard io satul ăsta de mi-o necinstește. Cenușă rămâne din neamul lui!

- Taci, bărbate, taci! Ce i-a face aci sub ochii noștri? I-a povesti tot felul, că și tu multe mi-ai povestit până m-ai cerut. Taci și lucră acolo!

Moșierul tânăr duse fata grijuliu până la un loc tăcut, sub un copac mândru și verde. Fata se așeză ca un copil pe o rădăcină veche de copac și nu îndrăznea să se uite la el.

- Ilinco, nu am venit să te cert. Uită-te la mine, te rog; el se așeză în genunchi în fața ei ca să o poată privi mai bine.

Fata, căci era nă răvășă, își zvântură pletele brune în altă parte și suspină:

- Of, că ai lăsat calul la Mitică și cine știe ce bai a face pruncul ăsta...
- Lasă că-s cuminți amândoi; spuse conașul pierzându-și din curaj. Uite...mi-a zis fata, mi-a zis Sorina că îți place mult a citi. Am pus în traista calului câteva cărți să ți le dăruiesc, dar tu...tu nici nu te uiți la mine.

Ilinca își întoarse privirile de pe câmp pe chipul lui. Alb, curat ca o marmură de mănăstire, cu părul ca scoarța copacilor tineri și ochii verzi ca firul primăverii. Cât îi plăcea să se uite în verdele acela crud!

- Cum să mă uit când m-am făcut așa de rușine...Sorina mi-a făgăduit că nu ești acasă...

- Mai bine eram! Să te primesc chiar eu! Am fi stat împreună cu orele în bibliotecă și ți-aș fi citit tot ce ai fi vrut! Cum vorbi din inimă, îi cuprinse mâinile fetei laolaltă și le sărută aprig; dar înspăimântată de îndrăzneala lui, fata tresări sfioasă. El îi lăsă mâinile blând în poală și tăcu fericit. Mai că simți sapa aruncată din mâinile tatălui vâjâind pe la urechile lui, dar nu avea de ce să se teamă căci numai mama îi privea ca o leoaică.

Recunoscându-i sfiala din chip, și cum nu știa dacă inima ce bate așa tare era a ei sau a lui, Ilinca îi zâmbi.

- Cum să stăm noi doi? Că nici prieteni nu putem fi. Uite io-s cu oamenii ăștia și mâinile mi-s aspre de pământ. Nu pot fi ca domnițele cu care ești dumneata obișnuit.
- Nu vreau să fii! Conașul îi luă iar mâinile într-ale lui și le ținea calde la pieptul lui.
- Vai cum mă păcălești! Vrei să mă prăpădești și pe mine și pe tine...
- Cum îmi vorbești, Ilinco...parcă ți-s dușman. Dar nu îi lăsa mâinile dintr-ale lui, ci le ținea cu sfințenie la piept.
- Ce ai vorbit tatii? Cum i-ai zis de înșurătoare numai să-l potolești și - -
- Tu nu mă crezi; acum îi lăsă mâinile jos și se ridică din genunchi. Așa să fie, atunci. Pregătește-te, Ilinco, duminica următoare vin să te cer!
- Ai înnebunit! Ilinca sări în picioare, speriată.

- NU! Eu știu ce fac, nu-s nebun! Și se porni înapoi spre cal. Ilinca începu a fugi după el.
- Conașule, nu te prosti! Ce vorbe-s astea! Nu ți-i frică de Dumnezeu că vorbești așa de taina asta?! Așa simplu se fac lucrurile?!
- Când o să mă chemi cu drag pe nume atunci o să înțelegi cât de sfânt am vorbit în fața lui Dumnezeu!

Și el continuă hotărât drumul înapoi și o puse oțâr' pe fugă pentru că el fiind bărbat avea pasul mai iute. Se opriră amândoi la cal. Moșierul luă frâiele din mâinile băiatului și-l mângâie pe creștet, apoi scoase din desagă vreo trei cărți.

- Ați venit? Întrebă mama cu brațele în șolduri și cu privirea suspicioasă.

Niciunul nu-i răspunse. Conașul îi puse cărțile Ilincăi în brațe și urcă hotărât în șaua calului.

- Bade Iosife! I-am zis fiicei dumitale ceva și o să mă țin de cuvânt! Vreme de șase zile o să o curtez, așa că o să mă vezi des pe aici. În a șaptea zi, o să mă strigi fiule! Și astea fiind spuse, dădu pintoni calului și zburdă pe dealuri ca Făt-Frumos.

Ilinca rămase cu cărțile în brațe și privea buimacă la tot ce era în jur de maică-sa trebui să îi dea o palmă îngrijorată ca să se dezmeticească.

- Ce am făcut eu, mamă? Începu Ilinca a plânge. Și începu și maică-sa a plânge cu ea.

Badea Iosife își aruncă uneltele în căruță și pe pruncul Mitică, aproape gata că-or năvăli habsburgii.

- Treceți în căruță! Amu ni! Hai, muiere! Tulai, Dumnezeuule Mare, ce mi se întâmplă!

Ilinca și mama ei urcară plânse în căruță și stătură îmbrățișate până-n noapte și-n așternuturile de pat. Iosife ceru sfat cu tatăl Sorinei că era de la curte și știa mai multe, deci până ziua următoare când avea să se vadă cu el, bietul tată nu dormi.

Ș-apoi degeaba avea să se vadă cu bietul dregător de la curte, și cu toți de se putea până sus la vodă, că domnișorul era zi de zi la poarta Ilincăi chemând-o cu șoaptă dulce. Uneori, fata se îmbufna și nu se dădea după el, dar nici nu suporta inima ei să nu-l vadă așa că fugea prin păduri și îi ieșea în cale, de și calul domnișorului nu se mai speria de joaca ei. Stăteau pituliți în câte-o sucitură de fân și ba citea el, ba citea ea, și așa de parcă erau singuri în lume treceau zilele fericiți.

Până într-o zi, mai precis joia, când domnii auziră de isprava fiului lor. Atunci se întoarseră din călătorii și găsiră curtea pregătită a face nuntă duminica. Ba chiar și popa era pregătit! Se umplu moșia de răcnetele boierului și de amenințările doamnei, dar tânărul moșier nu se lăsă înduplecat. Ba chiar avea să-și lase toată averea, să nu-și

mai cunoască tatăl și mama fiindcă el o să o ia pe Ilinca, fata țăranului Iosif orice ar fi. Atunci, conul luă o decizie. Avea să meargă în vizită la badea Iosife și să ceară mâna fetei așa cum se cade. Nu o luă pe cuconiță pentru că avea să fie o tocmeală între bărbați. Astfel că, atunci când sosi, și mama Ilincăi fuse poftită în altă cameră. Numai bine căci avea timp să se roage cu lacrimi mari.

Tocmeala bărbaților se făptui cu străngeri de mână și un păhărel de țuică aruncat zdravăn pe gât.

Ce avea să urmeze?

Cei doi aveau să-și prelungească logodna cu încă trei săptămâni, ca tânărul moșier să se mute în casa lui badea Iosife, în bucătăria de vară și până la nuntă să trăiască în muncile țăranilor. Dacă și după astea, cei doi tineri încă se mai iubeau și nu au dat să se certe nici măcar un sfert de minut, atunci tot satul avea să le sărbătorească promisiunea.

Din prima zi bătrânii se așteptau la o sfadă, căci tânărul moșier părea un pic ursuz, iar Ilinca tare timidă și rușinată. Erau ei la câmp și orice treabă arunca badea Iosife în spinarea tânărului, aista nu zicea nimica, numai tăcea și executa. Mama Ilincăi, femeie trecută prin viață, luă fata deoparte și îi șopti să nu audă badea și ăla mic.

- Du-te, fată la el și vezi ce bai are. Să vedem cât ești de deșteaptă amu'. De amu'-ncolo trebuie să-nveți să fii nevastă și mamă. Hai.

Ilinca noastră, fată de casă stătea și se uita la tânărul moșier înțărănit și se codea. Făcu o cruce Maicii Domnului și se apropie ca mielul de domnișorul care dădea cu sapă în pământ, mohorât.

- Conașule, să-ți aducă apă sau un miez de brânză?

La vorbele ei, domnișorul se încruntă și mai tare.

- Nu, Ilinco, mulțumesc.
- Da' oare ești supărat pe mine?
- Pe tine? Tânărul moșier se opri din muncă. Se îndreptă de spate și se uită la biata fată. Văzându-i chipul începu să zâmbească. Nu, Ilinco, nu. Sunt supărat pe tata.
- Că te-a pus la muncile astea? Fata întrebă cu glas duios.
- Nu. Făceam muncile astea oricum de dragul tău. Mă doare inima că tatăl meu s-a îndoit de onoarea și de munca mea...; și întristat iar, luă sapa și o trânti de pământ să-și continue truda.
- Ohoooo, așa fac și ai mei, dar cine îi mai bagă în seamă; Ilinca zvântură mâna a nimica. Tătă ziulica urlă mama după mine că nu-s bună de nimic, că nu m-a lua niciunul dacă stau cu ochii-n carte, că-s zăludă, câte și mai câte. Că de ce sar gardul în loc să intru pe ușe ca domnișoarele...auzi! Păi până le deschid ușița aia de lemn, până o închid frumos, că vezi, nu ai voie să o trănțești, domnișoară fiind, se

strică laptele de muls. De-ntârzii să-i ajut, iar au bai...of, of...

Surprins de glasul voios al Ilincăi și felul ei firesc, dat de Dumnezeu, conașul se opri din muncă și o asculta bucuros.

- Lasă, Ilincă, să salți și să zburzi și tot așa să-mi povestești să treacă toate peste noi! O cuprinse cu drag de mijloc și o aduse către el să-i sărute fruntea.

Ș-apoi văzând bătrânii că trece muncă, pagubă și năcaz peste ei și bieții copii tot în dragoste râdeau și se veseleau, le dădură pace.

În cea de-a patra duminică de la tocmeală, toate muierile din sat se strânseseră dis-de-dimineată să împodobească mireasa. Ficiorii încinseră a dans și chiuieală după datină, fetele prinseră flori în hainele lor și tot satul vuia a sărbătoare. Clopotele bisericii îi chema la sfințire și parcă și păsările cântau mai vesele în acea zi.

Cât au fost fericiți? Până-n veșnicie, fiindcă-și înălțară casă pe dragoste pură și o sărbătoriră cu prunci cuminți. Se zice că satul acela a fost binecuvântat și cu pace între țărani și domni, moșia păstra credința românească și mulți, mulți ani nici tâlharii, nici hoții nu îndrăzniră să calce acel pământ. Ocoleau satul că știau că-i păzit în dragoste de Cel Sfânt și Bun.